Εξομολογητικά γράφοντας οφείλω να πω ότι στεναχωρήθηκα και μάλιστα αρκετά από ότι συνέβη στο Abu Dhabi. Εξ ίσου ειλικρινά πρέπει να καταθέσω, πως, αν είχε συμβεί το ίδιο πράγμα με τους πρωταγωνιστές σε αντίθετες θέσεις δεν θα είχα στεναχωρηθεί.

Ήθελα περισσότερο το όγδοο του Lewis παρά το πρώτο του Max. Χωρίς να είμαι βέβαιος αν περιγράφω σωστά τα πράγματα, στη συνείδησή μου ο Lewis ήταν ένας πρωταγωνιστής που έδειχνε μεγαλειώδη σημάδια ωρίμανσης στην κορφή της καριέρας του, ενώ ο Max πέρα από το ταλέντο, το θάρρος και το θράσος που καταφανώς περισσεύουν, είχε εκείνη τη δίψα και τη συχνά ανεξέλεγκτη φούρια του διεκδικητή που τον έφερνε στο κάδρο, εκνευρισμένο, κακομαθημένο, αντιπαθή.

Στην απονομή στη Σαουδική Αραβία, σηκώθηκε έφυγε από το πόντιουμ, σε αντίθεση με τον Lewis ο οποίος στο Abu Dhabi παρά το γεγονός ότι είχε χάσει τον κόσμο κάτω από τα πόδια του και δεν μπορούσε ούτε να βγει από το αυτοκίνητο, έμεινε πάνω έπαιξε το ρόλο του, ενώ στις δηλώσεις έδειξε χαρακτήρα, δεν έβγαλε πίκρα, ήταν μεγαλόθυμος. Εδώ να ‘μαστε, να δούμε αν ο χρόνος θα φέρει την αντίστοιχη ωρίμανση και μεγαλοπρέπεια στον Max.

Ήταν όμως και ο τρόπος που συνέβη. Ήταν, τρόπον τινά, αδικία. Δεν κρίθηκε από αυστηρά αγωνιστικούς όρους αλλά από ένα παιχνίδι της τύχης. Δεν χωνεύεται εύκολα αυτό. Ασφαλώς πολλοί θα υποστηρίξουν ότι και ο Max έχει αδικηθεί, ή έστω ότι ο Lewis έχει προστατευτεί περισσότερο του δέοντος, ότι καιρός ήταν να σταματήσει η δικτατορία των Merc, ότι τόσα χρόνια ο Βρετανός οδηγούσε μόνος κλπ. Λίγο πολύ ακριβή όλα αυτά.

Αυτό που δεν χωρά αμφιβολία είναι ότι ασχολήθηκε μαζί τους σχεδόν, όλος ο πλανήτης. Η δημοφιλία του σπορ απογειώθηκε. Ίσως όχι με τον σωστό τρόπο αλλά απογειώθηκε. Και τι σημαίνει σωστός τρόπος τελικά; Επιχείρηση είναι. Όταν μιλά το χρήμα, ατυχώς όλοι και όλα τα άλλα σιωπούν. Και τώρα πια που το ορίζουν Αμερικανοί, γέρνει πολύ περισσότερο στο θέαμα. Γίνεται show. Αυτό θέλουν. Όλοι να ασχολούνται, να βλέπουν, να καταναλώνουν.

Όλοι να μιλούν και να δηλώνουν. Στο κρεσέντο των δηλώσεων ο Έλλην νο 3 του παγκόσμιου τένις, ευχαρίστησε δημόσια τον Latifi, που άθελά του προσδιόρισε τον πρωταθλητή. Προφανώς δεν είναι δόκιμο αυτό, ειδικά για το Motorsport. Δεν ερμηνεύεις την F1 με όρους τένις. Είναι αυτό που είχε πει ο D. Coulthard. *«Όλα τα σπορ παίζονται με ένα μπαλάκι. Εκτός από το motorsport όπου απαιτούνται δυο».*

Εκ των πραγμάτων δεν μπορούμε να γυρίσουμε στην εποχή που ο Moss με την ειλικρίνεια του και το άφθαρτο αθλητικό του πνεύμα απεμπόλησε έναν παγκόσμιο τίτλο, όρα Οπόρτο Αύγουστος 1958. Εννοείται δε, πως ακόμα και τότε, αν το γεγονός είχε συμβεί αντίστροφα δηλαδή ο Hawthorn με Ferrari είχε χάσει τον τίτλο λόγω του fair play, ο Enzo θα ήταν έξαλλος και ποιος ξέρει που θα είχε φτάσει. Υπάρχει και καλώς υπάρχει η κατηγορία εκείνων που είναι βέβαιοι, ότι η άποψη του Pierre de Coubertin περί της χαράς της συμμετοχής είναι για τα σκουπίδια. Κάπως διαφορετικά το είχε ορίσει ο Oscar Wilde: *«Τα σπορ είναι πόλεμος χωρίς όπλα»*
. Στην περίπτωση μας, 121 χρόνια από τον θάνατο του Ιρλανδού διανοητή, τα μονοθέσια της F1 είναι όπλα.

Αυτό επίσης που ενοχλεί κυρίως τους παλιότερους είναι η ποδοσφαιροποίηση του θεσμού. Χιλιάδες στις εξέδρες που είχαν τη οικονομική δυνατότητα να βρεθούν εκεί, αντιμετωπίζοντας ως θέαμα του αγώνες, αντιλαμβανόμενοι λίγα από όσα συμβαίνουν στην άσφαλτο, είναι έτοιμοι να αποδοκιμάσουν, να γιουχάρουν. Δεν είναι, ή έστω δεν πρέπει να γίνει αρένα το motorsport. Ούτε η στοιχηματική βοηθά. Δεν είναι ιππόδρομος. Τα εκατομμύρια τζογαδόρων που παίζουν δεν ενδιαφέρονται για το σπορ. Δεκάρα δεν δίνουν αν ο Grosjean είχε καεί ζωντανός. Εκτός αν το είχαν παίξει.

Ζούμε στην πιο περίπλοκη εποχή της F1. Οι κορυφαίοι χειριστές είναι μηχανικοί, φυσικοί, μαθηματικοί, τα τιμόνια τους προσφέρουν άπειρες πληροφορίες που πρέπει να επεξεργαστούν και αντίστοιχες λειτουργίες που οφείλουν να διαχειριστούν. Ενώ στρίβουν με διακόσια τόσα ανταλλάσσουν από την ασύρματη επικοινωνία απόψεις με τους επικεφαλής μηχανικούς τους, ενώ μέσα σε αυτό το σύμπλεγμα κοιτούν φευγαλέα τους καθρέπτες τους, όπου οι ανταγωνιστές τους είναι εξίσου φορτωμένοι με δραστηριότητες

και ενδεχομένως πιο εγωιστές, έτοιμοι να χωθούν όπου υπάρχει ή ακόμα και εκεί που δεν υπάρχει χώρος.

Όλο αυτό περασμένο στους τηλεοπτικούς δέκτες, με μια κρυστάλλινη τεχνολογία και κάμερες σχεδόν παντού, ενίοτε και αδιάκριτες γίνεται ένα τρομερά ελκυστικό προϊόν, έχοντας δημιουργήσει ένα μεγάλο νέο κοινό. Ως επιχείρηση η F1 είναι πετυχημένη όσο ποτέ. Ως σπορ δείχνει σημάδια κόπωσης, κορεσμού. Τουλάχιστον σε αυτούς που θυμούνται εποχές, συμπεριφορές και γεγονότα που τους συγκίνησαν τον προηγούμενο αιώνα. Έτσι είναι.